

SIGMOND ISTVÁN
Én vagyok, madame

Érkezése előtt egy órával elterjedt a híre. Megtudtuk, hogy egy értelmiségi érkezik, egy eleven értelmiségit fognak felvezetni a mi osztályunkra. Hogy melyik szobában helyezik el, még nem lehetett tudni, mindenhol voltak üres ágyak, bárhova kerülhetett. Néha arra vágytam, most őszinte leszek, madame, nem mintha ez ritkán fordulna elő, nálam az igazmondás úgyszólván létforma, szóval nagyon vágytam rá, hogy az ablakrácsokat szétfeszítve hosszan kinyújtsam a kezem, amíg elérem a felhők egyikét, egy ilyen fehér gyolcsba szerettem volna betakarózni, ébren is, álmomban is erről ábrándoztam minduntalan, nos, ezt a teljesíthetetlennek látszó vágyat egyenértékűnek éreztem egy értelmiségi jelenlétével a szobánkban. Mert ez is a tisztaságot, a makulátlanságot hozta volna a mi életünkbe. Leginkább ez hiányzott nekem idebent. Nem szoktam imádkozni, madame, de ezúttal ott térdepeltem a kübli mellett, fejemet ráhajtottam az ágyam szélére, s próbáltam szóba elegyedni Istennel, elmondtam neki azt a felhőt az égen, nem volt szándékomban megadni a Fennvalót, nem volt könnyes ima, nem kértem erőt a rács-hoz, s kezet sem hosszút, mellyel elérhetném a felhőm csücskét odafent, mely számomra az idő előtti feltámadással lenne egyenrangú, hogy most már nem is egyedül, hanem valahogy megkettőzve éljem további önmagamot, én csak azért esdekeltem, hogy az az értelmiségi kerüljön a mi szobánkba, legyen hajlékunk része, környezetemben a beteljesülés, felhő csücske helyett tisztaságnak s szellemi tápláléknak egyaránt, nekem, értem, velem. Aztán az ajtóhoz ugrottam, mintha egyre közelebb hallottam volna a lépteiket, ez csak azt jelenthette, hogy az értelmiségi és kísérője elhaladhatott már néhány megnyitott szobaajtó mellett. Közvetlenül a küszöb fölött nyújtottam ki a folyosóra a fejem, a többi ajtórésben is a folyosóra lógtak a fejek, hol lent, a küszöb mellett, hol fentebb, a kilincs közelében, azt hiszem, nem imádkozott senki, csak szuggeráltuk a lépteiket, a kísérő lépteit természetesen, aki Főnéni névre hallgatott, s mindegyikünk azt szerette volna sugalmazni neki, hogy ne vezesse egy idegen szobába a jövevényt, vezesse hozzám, mert én érdemesebb vagyok a többinél. Alig tudtam a megtiszteltetéstől magamhoz térni, amikor megálltak szobánk ajtajában. Biccentett. Természetesen biccentettem én is, még soha senkinek nem biccentettem ilyen előkelően, de ő oly elegánsan biccentett, hogy kénytelen voltam a lehető legmutatósbab választékosággal biccenteni én is, katonás merevséggel, arca fagyott mosollyal, felhúzott szemöldökkel, ahogy kell. Kezet nem nyújtott, az

én bárdolatlan kezem ott lóginyászott egy ideig a levegőben, nevét halkán közölte, mintha feleslegesnek érezte volna, hogy nevének hangos kiejtésével közölje előkelő kilétét, közben bokázott természetesen. Azazhogy lakcipője sarkát összeütötte volna, ha – fájdalom – nem lett volna a lábán egy kórházi egyenpapucs. Olyan csiszi-csuszi, madame, itt olyan van. Mindenkinek olyan van. Úgyhogy a bokázás megrekedt a szándék szintjén, én magam azért hallottam, ahogy csattant. Nálam ez így működik. Bármilyen szándékot egyenértékűnek érzek a beteljesüléssel. Meg kell értenie, madame, ezt a sajátos helyzetet, amelyben a Főnök úr élni kénytelen, a kórházi körülményeket, a papucst, a hálóinget (ami egyáltalán nem férfias, kivéve a sárga foltot a himvessző tájékán), a rácsokat az ablakon, s a hallgatag harmadikat, akinek a szeme nyitva van ugyan, de egyáltalán nem beszél, mint aki nem kíván nexusba lépni senkivel, még a Főnök úr biccentését sem fogadta, nem mintha feltételeztem volna róla, hogy úriember, de annyit megtehetett volna, hogy alacsonyabbrendűségét leplezze egy apró fejbólintással, én magam nem győzők restelkedni a kéznyújtásra kinyújtott kezem miatt, nem csoda, hogy a Főnök úr úri mibenlétében megalázva érzi magát idebent, ebben a rácsos szobában, ahol a felhőket is alig lehet szemrevételezni, s amikor megjelennek, fényévnyi távolságban foszladoznak, gomolyognak, báránkyodnak, vagy ki tudja, milyen formákat öltve bizonytalankodnak a messzeségben.

– Maga, izé, szóval sokáig töprengtem, hogy szóvá tegyem-e, vagy hagyjam feledésbe merülni a dolgot, mert hogy lényegében nem tekinthető létfontosságúnak az észrevételezés, csakhogy nem vagyok hajlandó a maga, izé, önérzetét figyelembe venni, még abban is kételkedem, hogy van-e önérzete egyáltalán, ha meg sem tudja fogalmazni, hogy mi az önérzet, maguk, izé, a szellem magasabb régióit képtelenek célba venni, vagy lehet, hogy célba tudják venni, de csámpás nyilaik elzúgnak a cél mellett, szóval önérzet. Az ember saját értékének tudata, s az ebből fakadó határozottsága. Egyszóval: szóvá tenném azon észlelésemet, miszerint maga, izé, igen sokat tartózkodik az ablak előtt, amit önmagában nem kifogásolhatok, mert tudom, hogy az ablakrácsok gyakori szemrevételezése önemésztő hatással lehet a gyöngédebb lelkekre, noha, a maga, izé, lelkének gyöngédségével kapcsolatban erős kételyeim vannak, de mondom, ez magánügy, az ember azzal sanyargatja magát, ami éppen kézügyben van, ablakráccsal például, hogy a bezártság érzetével emészsze magát, noha magának, izé, nem áll jól a merengés, ez jóval magasabb szellemiséget feltételez, mint amivel maga, izé, rendelkezik, a maga, izé, -szerű egyedek morzsoltóság csak a saját töküket, ha önsanyargatással óhajtanak tüntetni saját maguk előtt. De még mindig nem ez tekint-

hető mondandóm lényegének, maga, izé, merengjen, morzsolgasson kedvére, csak ne nézze a felhőimet, ez a probléma. Mert azok az én felhőim! Nem tudom, elég érthetően fejeztem-e ki magam? Az én felhőim! Az enyéim! Nézésük jogát megtartom magamnak. És nem vagyok hajlandó lemondani róluk egy alig észrevételezhető csücsök erejéig sem. Szíveskedjék tehát az ablaknyílást szabadon hagyni. Gondolom, ez, így, világos.

– Szeretném biztosítani méltóságodat a legmélyebb, legőszintébb tiszteletemről – mondtam, megpróbálva a lehető legválasztékosabban egymáshoz illeszteni a szavakat –, de az ablakrácson keresztül észrevételezhető felhők ügyében kénytelen vagyok abbéli ellenvéleményemet kifejtteni, én, a csökkent hóbó, sehonnai és gezemice, silány és lelkileg is csenevész, hogy ezek az én felhőim, jóval méltóságod előtt volt alkalmam észrevételezni örökös formátlanságukban rejtőző gyönyörűségességüket. Úgyhogy feljogosítva érzem magam, hogy a lehető legtöbb időt eltöltsek az ablaknyílásban. És bocsánat, ugye.

– Nézze, maga, izé, a kórházi nyilvántartóban könnyen ki lehetne deríteni, hogy ki érkezett ide hamarabb, amennyiben kételyek merülnének fel ez ügyben, de nem ez a leglényegesebb tényező, a perdöntő a szó maga, vagyis hogy én voltam az a személy, aki a felhők tulajdonjogával kapcsolatos igényemet megfogalmaztam, ugyebár. És mi lehet perdöntőbb a szónál, nos?

– A gondolat – mondtam, én csökkent hóbó, sehonnai és gezemice, silány és lelkileg is csenevész –, vagyok bátor felhívni méltóságod figyelmét a gondolat erejére, mert hogy nincs olyan szó, amelynél a gondolat ne volna győzedelmesebb. Amikor először átléptem ezt a küszöböt, első gondolatom a rács volt, amelyet szét fogok feszíteni előbb-utóbb, hogy megmarkolhassam a gyorsan csücskét, mely éppen bárány formát öltött a fejem fölött.

– Megfontolás tárgyává teszem az érveit, maga, izé, és akkor írja, diktálom a következő levelet. „Szerelmem! Te, jázmin illatú lihegés, ki észérvekkkel felfoghatatlanul kezdetben megtagadtad tőlem a csókokat, te ganajtúró, ki párod húsos korhadékában tespedsz szüntelen”, leírta, kérem?

– Természetesen...

Én vagyok, madame, amint voltam bátor közölni kegyeddal, a Főnök úr felhő-ügyben vesztésre áll, nem csoda, ha képzavarokkal próbálja feledtetni a számára szomorúan végződő szellemi ütközetet, mert a gondolat, madame, ugye, egyetért? És mégis: a jázmin illatú lihegés arccsapással egyenértékű silányság, ezt alkalmadtán a Főnök úr tudomására fogom hozni. Tartsa a seggét, vitéz úr! Ez a Főnéni volt, madame, tőlem idegen a trivialitás. Ha nem hajtom ki magából a ganét, a száján fog kijönni, vitézem! A Főnéni sokat beszél, a Főnök úr, kinek nyolc napja kons-

tipációs problémái vannak, arca sápadtságát felváltja a vörös, kékeslilában is fürdik időnként az arculata, ajkait szorosán összezárja, ha netalán... Közben a Főnök úr lyukába döfik a csövet, a látvány szomorú, s csüngedező fityegője is oly lehangoló, semmi katonás, délceg derű, lám, a ganajtúró, a szó maga bosszút áll. Ha egy nálamnál is csökkentebb szellemiségű egyed netalán szakvéleményem iránt érdeklődne a „párod húsos korhadékában tespedsz” – ügyében, nem jönnék zavarba, madame, merthogy a ganajtúró bogár trágyában, azaz növényi korhadékban él, a húsos korhadék kizárt, és lemezes csápokkal rendelkezik, amit kegyedről állítani merő inszINUÁCIÓ. És kegyednek jogában áll tespedni párján, párjával, akárhogyan, lustálkodni, heverészni, lébecolni, ha éppen úgy adódik, a Főnök úr szerelme ettől még igencsak égő lehet. És visszatérve a felhők ügyére, madame, úgy észlelem, hogy a Főnök úr kénytelen volt takarodót fűjni, azaz engedni az észérveknek, és lemondani a felhők tulajdonjogáról. Nem mertem felajánlani a rácsok tulajdonjogát, mert érzékeny lelkülete ezt sértésként foghatta volna fel, akár arra a következtetésre is juthatott volna, hogy felajánlom számára a bezártságot magát, a legyőzhetetlen akadályt. Nem mintha a rácsok számomra is a legyőzhetetlenség érzetét keltették volna, én ugyanis tudom, biztosan tudom, hogy a rácsokat egyszer szétfeszítem, s felhőim csücskét megfogom.

– Utóirat, utóirat, írja már! „Te! Te! Feslett, cudar nőszemély, ki vagy, jól látom, ahogy belenézel a messzeségbe, a szerelem csillagai nem égnek szemed kékjében, közömbös szuka, kinek lelkét Isten még nem is látta tán, mindegy neki, hogy nap mint nap használják a testét, vagy sohasem, lekaszált fűszál, mely görnyedve senyved az égő napon, rajta verebek s ebek szara, s már mindegy neki, hogy élő vagy halott, jó éjszakát.”

Madame, oh, madame, ön nem lehet alávaló, nem lehet riherongy, netán lötytyent ribanc, nem, nem lehet, nem tudom, vehetek-e bátorságot arra, hogy kikérjem magamnak az Ön nevében, hogy ne nevezzék lealjasult cédának, lompos lotyónak, kopaszodó carkának, netán elvirágozott kéjnőnek, vagy motorizált baszótűknak, hát nem, akit szerelmemnek neveznek, az egyenrangú a felhővonulással, a kecsesen vonuló fellegekkel, akiket ajnározva nézünk ideletről, szívünket megdermeszti a vágyakozás kínja, keserve, a beteljesületlenség szomorú tudata, hogy elérhetetlen marad számunkra, egyelőre, talán csak egyelőre, és semmiképpen sem mindörökre, semmiképpen. Madame, könyörgök, a goromba gondolatokat ne vegye zokon, a kétségbeesettség szüleményei, a Főnök úr, itt mellettem, ki tollba diktálja gondolatait, eszményi volna, ha fizikális gondoljai nem állnának mindegyre eszményisége útjába, és minden bizonnyal azért oly darabos ajkán a szó, vagy minek is nevezzem azt a senyvedő fűszálat az égő napon,

amit leszarnak a verebek s az eldurvult lelkületű ebek, oh, madame, ilyesmire senki sem gondolhat komolyan, ön fűszálként is csak tündöklő lehet, semmi más, melyen virgoncan trillázik a fénysugár, önnek egyáltalán nem lehet mindegy, hogy él-e az a fűszál, vagy halott, és nem jó éjszakát, hanem jó reggelt, madame, és fényesedjék a derű eke megbocsátó mosolyban pompázó arculatán.

– „Szerelmem! Tündöklő lényed hajnalpír-ragyogás, szerettem volna kéken merengő szemedben lenni a szín, lelked apró harangjában a harang nyelve, jó lett volna beléd költözni egészen, otthonra lenni törékeny testedben, méhecskeként kergetőzni odabent a játékosan nyújtózzkodó virágok erdejében, mit akar maga velem?, kérdezted, semmit, mondtam, semmit, kedvesem, csak a kezét szerettem volna megfogni egy pillanatra, miért, kérdezted, miért akarja megfogni a kezem? Mít kellett volna mondanom neked? Mít kellett volna mondanom, hogy a szó kirügyezzon lelked talaján, s olyan virágot hajtson, amelynek illatát még nem érezted sohasem. Az összeérintett tenyerek az érintésnél sokkal többet jelentenek, a tenyerek befogadói egy láthatatlan szellemi áramlatnak, mely

az istenségből eredeztethető, fluidum, mely az örökké tartó barátság szándékát jelentheti, s majdan ennek tündöklése ragyogja be a lelkek habitusát. És hallgattál a szóra, s a két kezem közé csúsztattad remegő kezéd. Miből gondolja, hogy életre szóló barátságot akarok kötni magával, kérdezted, dehogya kérdezted, suttogtad halkán, elakadó lélegzettel, mintha életed legkülönösebb mozdulatára vett volna rá valaki, amit elképzelni sem tudtál volna, hogy egyszer megteszed, de az is elképzelhető, hogy egy vehemens kurva vagy, szívem, egy futtatott ribanc, ki abban leli kedvét, hogy szakrális szelídséggel tetteteli romlatlan, szűzi mivoltát, közben a testiség legváltozatosabb élményét fenéig kiélvezi, a szó legszorosabb s átvitt értelmében is. De én akkor semmi bizonyosat nem tudtam felőled, örültem, hogy két tenyerem közé szoríthatom a kezéd, közöltem veled, hogy legalább tíz percig kell így

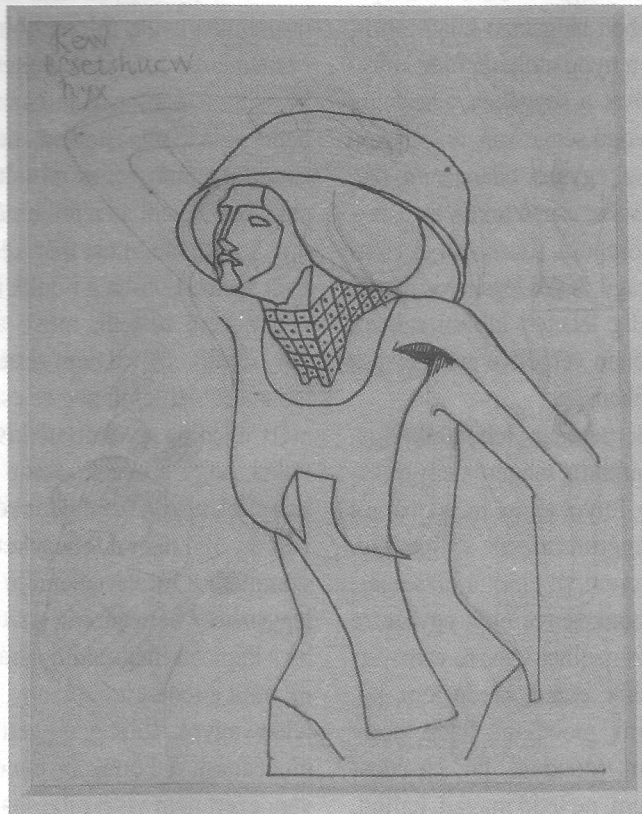
tartani a kezeket, hogy a kísérlet eredményes legyen. Jó, mondtad, tíz percig megengedem. Lihegtél, szívem, lihegtél, ne tagadd, ne tagadd nekem!”

Én vagyok, madame, én vagyok, elnézést, hogy megszakítom a sorokat, elnézést, hogy beleszólok, én ökör, alantas barom, de a lélek habitusa, azaz a lélek lelki alkata, ez olyan értelmiségi zsákbamaczka, madame, nem kell eltöprengeni felette, a Főnök úr mondandójában egyszerű hangulati elem, azt akarta ezzel mondani, hogy a lelkeket teljes egészében, hosszában és keresztben is, azaz keresztül kasul megtölti a

barátság érzülete, amennyiben kegyednek semmi köze sincs a „futtatott ribanc” tárgykörében olvasható, fenéig kiélvező testiséghez. Én magam biztos vagyok benne, hogy kegyed oly tiszta, mint a hó, amely még le sem hullott a földre, szelídsége hasonlatos egy kézből etetett őzike, s oly makulátlanok a gondolatai, amilyen egy megrebbenő angyalszárny lehet a gyermekek karácsonyán. Csak-hogy a Főnéni megint a Főnök úr seggébe döfött. Ettől könnyen elnehezül a gondolat, ahogy megtelnek a belek a szappanos meleg vízzel, úgy durvul el odabent a szöveg, s böffen elő salak formában minden, alul az ürülék, felül a szó, egy forrásból fakad mindkettő. És pihegés

volt az bizonyára, pihegés, nem lihegés, csak-hogy lihegésnek hallható a pihegés, ha azért is lihegésnek akarom hallani a pihegést, kegyed nem lihegetett, madame, mert a hó csendben hull alá, a le sem hullott hó még a csend feltételezett hangjait sem hallhatta a felhők között, az őzike sem liheg, amikor az eledelt elfogadja, s az angyalszárnyak enyhe suhanásában is pihegve szól a Mennyből az angyal, a gyermák lángja, az ajándékosztás s a gyermeki öröm. A Főnök úr legtöbbször el sem búcsúzik, bizonyára gondterhelt nagyon, csövel a seggében milyen lehetne, madame, engedje meg, hogy helyette én vegyek búcsút kegyedtől, én voltam, kézcsoikom, kézcsoikom, madame.

A Főnök úr egyre rosszabb állapotban van, nem vagyok fából, madame, érző lélek vagyok, megengedtem hát, hogy nézze a felhőimet a rácsok között. Az időről magáról, azaz az idő múlásáról nem tudok érdekfeszítően be-

Tichy Gyula (1879–1920): Nőalak (1908 körül), tusrajz, 15×10 cm

számolni, reggel reggeli, utána beöntés, néha beöntés és utána reggeli, délelőtt felváltva nézzük a fellegeket, aztán levelet írunk kegyednek; ebéd után alig marad egy kis idő felhőnézésre, én szoktam nyögni, bevallom őszintén, hangtompítóval nyögök, hogy ne zavarjam a Főnök urat, a nyitott szemű harmadiktól nyöghetek kedvemre, őt semmi nem zavarja, a Főnök úr viszont egyáltalán nem nyög, szóval amikor nyugalmi állapotban van, csendben viseli az elfekvők sorsát, amikor viszont a seggébe döfik a csövet, hát akkor istenezik egy kicsikét, nem módjával, nem, egyáltalán nem tartja vissza mélységes ellenvetését, nyögésében benne vannak a jövőbeli megalázó kilátások is, mintha azt is jeleznék, hogy nem nyög utoljára, még számtalanszor kell elviselnie a csövet a seggében, vitézkém, mondja Főnéni, magának ragyogó segge van, az az igazság. Közben hazugság az egész, egyszer odanéztam, hát, Isten ne adjon ilyen látnivalót soha, csupa fekély volt az a segg, a Főnök úr megkínzott tompora, sebes volt és rozsdavörös és ernyed és végzetszagú. A szó legszorosabb értelmében végzetszagú volt, alig lehetett kibírni a bűzt, csak tátoztam levegő után, aléltan vergődve a fergeteges hullaszagok mocskos hullámaiban.

– „Szerelmem! Az ötödik percben lehattunk, így, összetapasztott tenyerekkel, amikor megéreztem a testedből kiáramló bizsergést, te, lotyó, te, te, lotyó, na, jól van, hagyjuk ezt, szóval megéreztem, az az igazság, persze lehet, hogy az én tenyeremből áradt a bizsergés, nem a tiédből, vagy mindkettőnk tenyeréből egyszerre áramlott a bizsergés, ez is elképzelhető, észre sem vetjük, és összefonódtak az ujjaink, érzed, kérdeztem, jaj, súgtad, mi van velem?, semmi, mondtam, hadd, hogy bizseregjen, hagyom, hagyom, mondtad, jaj, ha édesanyám látná ezt, mi lenne velem, ne tedd magad, hallod, ne tedd magad, te, te, szuka, ezt, igen, ezt akartam mondani, te fancsali szuka, mert az égre emelked a szemed, s rebegett az ajkad valami kibetűzhetetlen szöveget, és valahogy hosszabb lett az arcod, édesem, megnyúlt, igen, és lefittyedt az ajkad, igen, jaj, édesem, mondtam, és morzsolgatni kezdtük egymás ujjait, szívem, jaj, jaj, jaj, mondtad, te, te, te, mondtam, hát, igen, azt hittem, igen, azt hittem, hogy átáramlott egyikünkben a másikunkba a szerelem, és viszont, igen, te, te bűdös ribanc, te, ribanc, te...”

Én vagyok, madame, bocsánat, a Főnök úr elernyed egy kicsikét, azaz teljesen, mit mondjak, szóval használhatatlanra görnyedt az emlékek súlya alatt, hát, mondhatom, hogy fel vagyok háborodva, madame, kettős meg gondolásból is természetesen, először is az a szuka-ügy szétzilálta a lelkemet, merthogy a szuka, ugye, nőstény kutyát jelent, ritkábban farkasokra is alkalmazzák, és nőszemélyekre is sajnos, alávalóságukat próbálva sugal-

mazni ezzel, amiről a kegyed esetében szó sem lehet, sem kutyaként, sem farkasként, sem alávalóként, ugyebár, ám a fancsali szuka végleg szíven ütött, mert a fancsali, ugye, kegyed is tudja, madame, a fancsali kedvetlent jelent és savanyút, unottat és kényszeredetttet, de hát lehet-e kegyedet unottnak és kényszeredetttnek nevezni, amikor egész valója ott remegett a Főnök úr kezében, és ha nem restelném a Főnök urat vadbaromnak nevezni, bizony vadbaromnak nevezném, hogy nem jött rá ez a taplófejű ökör, már elnézést, szóval rá kellett volna ébrednie, hogy kegyed nem rendelkezik erogén zónákkal, mondjuk a nyak, fül, mellbimbó és hasalj tájékán, netán hónaljban, combjának belterületén, vagy aranyos csiklőcskája rózsaszín vonulatán, nem azért, mert bűdös ribanc volna, oh, istenem, nem azért, dehogy, mert kegyed, madame, teljes mivoltában egy erogén zóna, erre akkor és ott, abban a félhomályban kellett volna a Főnök úrnak rájönnie, most már késő, késő bánat, ahogy mondani szokták, noha a Főnök úr erről nem óhajt tudomást venni, nem restelli, most, amikor a dolgok lényegére fény derült, szóval nem restelli a saját maga testi mivoltában örömét lelteni, persze csak a képzelgés színvonalán, mert a dolog gyakorlati kivitele mélységesen zseniális volna, hogy a nézők szeme láttára, ugye, noha én nem számítok nézőnek tulajdonképpen, mert amikor nincs leléírás, olyankor a fellegeket nézem, s megpróbálom kiszámítani a rácsok ellenálló képességének számomra is legyőzhető hányadosát, ez tiszta matematika, madame, ha a képletet megoldom, a rácsok úgy fognak szétmállani, mint a tehéntúró, bizony, de mindezeketől függetlenül jelen vagyok, fülileg, úgy értem, szóval hallanék minden moccanást, a Főnök úr ennek nyilvánvalóan tudatában van, ezért nem viszi túlzásba az élmények feldolgozását, s az ezekből fakadó képzelgéseit, csak mondogatja a bűdös ribancokat és a tespedt lotyókat, közben markolásza a testét, és a kegyed szűzi szerelméről álmodozik, madame.

Elvitték a nyitott szemű harmadikat, csak jöttek, és azt mondták, hogy vége van. Ezzel egyetérteni természetesen nem lehet, hiszen az illető itt volt, velünk volt, azazhogy félig-meddig velünk volt, akarva-akaratlanul tudomást szerzett a Főnök úr szerelmi életének egy-két meghatározó epizódjáról, ezzel már-már aktív részese is lett mindezeknek, nem az ő ujjai fonódtak össze a kegyed tiszteletreméltó ujjacskáival, de a képzelgés színvonalán igen, és mit szóljak én, madame – voltam bátor már megemlíteni egyszer –, szóval én, aki bármilyen szándékot egyenértékűnek érzek a beteljesüléssel, feltételezéseim, vágyálmaim, képzelgéseim ugyanígy működnek, madame, én voltam az, aki morzsolgattam kegyed ujjacskáit, én vol-

tam az, aki hallhattam a kegyed megszentelt ajakáról előröppenő pihegést, és egy percig sem gondoltam közben, hogy kegyed sátánszajha, cselédlatrina, köpöcsésze, vagy miegymás, és akkor itt van a nyitottszemű, aki így vagy úgy, de szintén részese volt a légyottnak, s most viszik, elviszik a szobánkból, nem mintha hiányozna nekem személyesen, hiszen szót sem váltottam vele sohasem, de elviszik velem a tudást, elvisznek velem kegyedből egy sóhajtást, és ezt nem engedhetem, nem engedhette egyikünk sem, madame. Néhány percre volt szükségünk, néhány percre csupán. Megkértük az embereket, akik gördíteni akarták az ágyát kifelé, hogy egy percig, egyetlenegy percig adjanak lehetőséget a nyitottszeműnek, hogy a rácson keresztül szemügyre vehesse a felhőinket, felesleges, mondták, ő már ott van. Hogyhogy ott van, amikor még itt van, mondtam, és ezzel a Főnök úr is egyetértett. De azért megengedték, hogy az ablakhoz gördítsük a nyitottszemű ágyát, mert először és utoljára neki is látnia kellett, hogy mi a dolgok lényege, mielőtt elvisz magával egy leheletnyit, madame, a kegyed lelkületéből. Aztán egyedül maradtunk, madame, a Főnök úr derékban erősen meghajolva tud csak járni, már-már derékszögben csusszan előre, de ezúttal segítség nélkül elért az ágyáig. A manővert kénytelen voltam tapssal jutalmazni, noha viszonyom a Főnök úrral némileg feszült, ugyanis az a fancsali szuka engem kiborított teljesen.

– „Szerelmem! Hosszas rábeszélést, könyörgést és esedezést követően megengedted, hogy megcsókoljam a kezéd. Azzal már a kezdet-kezdetén egyetértettünk, hogy a kézfejre alkalmazott pusszantás hivatalos jellegű üdvözlési forma, erről természetesen szó sem lehet, s hogy csupán két oldala van a kéznek, közös választásunk a tenyérre esett. Kicsit eltöprengtem az adódó lehetőségeken, legyen illendő vagy sem, aztán úgy döntöttem, hogy „sem”, s tenyeredet a számhoz emelve enyhe köröket rajzoltam nyelvem hegyével a közepébe. Azt mondtad, hogy jaj, jaj. Aztán mély lélegzetet vettél, és megint azt mondtad, hogy jaj, jaj, közben erősen kellett tartanom a kezéd, mert úgy vergődött erős, férfias kezemben, mint egy fogva tartott madár. Megnéztem közben az arcodat, hát, látom, hogy hátra van hajtva a fejed, s arcodon úgy vonaglik a hús, mintha a hátadat nyúzná valaki a nyakszirted alatt, s egész felsőtestedbe beállt a rángatózás, olyan hastáncszerű mozdulatokat végeztél, babám, a szemed közben csukva volt, mintha azt vártad volna, hogy a mennyekbe röptessenek a csodák. Belecsókoltam a hónaljadba, nem volt más megoldás. Türted, ribanc, emelted a karod, magasra tartottad, jó magasra, hogy ujjatlan nyári ruhád hajlatában szabadon tudjam legelészni finom kis

pihéidet a hónaljadban. Lilára váltott arcodon a szín, lila presszótünder lettél, aranyom, csávásdézsa, cemde, perdita, cafrang és kurtizán...”

Jaj, madame, könyörgöm, ezt nem, ezt nem akarom, egyszerűen nem bírom tovább. Mondtam, ugye, hogy nálam hogyan működik a vágyalom és a realitás. Egy és ugyanaz, madame. Begerjedtem a pihék hallatán, az az igazság, én, a mihaszna pernahajder és hóbelevanc, ki felhők után nyúlkalok minduntalan, voltam bátor a kegyed pihéi után ácsingózni, oh, madame, esdeklek bocsánat után. A Főnök úr közben derékszögben sétafikál. Na jó, nevezük vergődésnek inkább a különösen szögletes mozdulatokat, ahogy megpróbálja megközelíteni az ablakot, mert az ágyából nem látja a felhőket egyáltalán. Nem is láthatja, ha az ablaknak háttal görbül bele az ágyába, a konzíliumra jövők is így találtak rá. Hárman voltak, madame. Az egyiknek csipkegallér volt a nyakán. Valami szerkentyűvel vizsgálgatták a Főnök úr lyukát. Hm, hm, mondták, hm, hm.

– Műthető? – kérdezte a csipkegalléros, nem is kérdezte, inkább csak suttozta, de én hallottam, füleltem nagyon. Az egyik nemet intett a fejével, a másiknak kereszt formában hullámozott egyet a keze a levegőben, és azzal mentek el, hogy minden rendben van, ne aggódjon, mondták a Főnök úrnak, az élet nem olyan bonyolult, amilyennek látszik, ha mégis történne valami, csengessenek, feltétlenül csengessenek, nem látom a felhőimet, mondta a Főnök úr, a szememnek is valami baja van. Feküdjön oldalt, mondta a csipkegalléros, az a legfontosabb, tette hozzá egy másik, amelyiknek bájusza volt. Aki a keresztet vetette, most csak búcsút intett, de olyan mozdulattal, mint aki végleg búcsúzik.

– Oldalt fekszem – mondta a Főnök úr –, és még azt szerettem volna kérdezni... – folytatta, de akkor már nem voltak a szobában, a folyosóról még behallatszott a hangjuk, de mintha egészen másról folyt volna a szó, azt hiszem.

– Mit mondtak? – kérdezte a Főnök úr.

– Semmit – mondtam. – Tulajdonképpen.

– Valamit csak mondtak – erősködött a Főnök úr.

– Hm, hm, ennyit mondtak.

– S az mit jelent?

– Fogalmam sincs – mondtam, pedig tudtam. – Oldalra kell fordulni, ez a legfontosabb.

– A kurva életbe! – mondta a Főnök úr.

– Hát, bizony – hagytam helybe.

– Na, akkor írjunk! – mondta a Főnök úr.

– Itt van a plajbász, máris mehet – mondtam.

– „Szerelmem! Te ferdeszemű, üzbégg cafat, te, páradús testedet lefetyelő, bánat dúlta virginitás, mit tettél velem? Rám dőltél azzal a frissen lehurbolt testeddel, mit tehettél volna egyebet, a torkodig dugtam be a nyelvemet, karod a magasban maradt, s oly veszettül rebbentek

meggömbített ujjaid a fejed fölött, mint két idétlen zászlórúdon a megszaggatott lobogódarabok. S kigombolt ruhád engedékeny hajlatában számba kaptam a melledet. Vinnyogtál, mint a bakancsralaposított egerek, édesanyám, mondtad, édesanyám, mi lesz most velem? Az lett, szívem. Ficánkoltál nagyon, tépted a hajam, marcangoltad mellemen a húst, de az lett, szívem. Most meg látom, látva látom, hogy guvad a szemed. Nem értesz egyet velem bizonyára, pedig neked köszönhetem, hogy begennyedt a seggem, s kómában van a tököm teljesen. Tagadod, édesem? Rűfke vagy, szívem, elcsatangolt cafat, minek nevezhetnélek mindezek után?”...

Oh, madame, nem áttallanék rontást hozni a Főnök úrra, ha volna bennem ilyesmire erő, de sajna, nem vagyok varázsló, táltos, vagy kuruzslásban járatos személy, pedig ezúttal a Főnök úr elvetette a sulykot nagyon, hogyhogy rűfke, madame? A rűfke könnyűvérű nőszemély, s kegyedre ez nem vonatkoztatható egyáltalán, a rűfke persze mást is jelent, szabados viselkedésű lányt, ki szemtelen nagyon, ezért tekinthető némileg ellenszenvesnek, de hát ilyesmivel sem lehet illetni kegyedet, szemtelennek nevezni édesanyját hívogató sóhajtásait, merő kegyetlenség, madame. De én most a titkokról szeretnék beszélni inkább, közös titkainkat nem fogom elárulni senkinek, kegyedet is kérem, madame, hogy ígéreteimre borítsuk a feledés fátyolát, nem kell megtudnia senkinek, hogy nem fogok kegyedhez érni sohasem, mert kegyednek érintetlennek kell maradnia, nem fogadhatja hát a csókokat, a simogatást, becéző szavakat talán, esetleg lehet, de módjával kell megfogalmazni azokat is, hogy az erogén zónába öltöztetett testben ne forrjon fel a velő, mert akkor elszabadul az erogén pokol, és mindennek vége van. Így, azonban, tiszták maradunk, madame, hófehérek, szellemünk kart karba öltve halad a kikelet felé, ahol a felhők szertefoszlanak, s marad a kitisztult, megnyugtató égi boltozat, itt aztán képzeletben puszilgathatom lelkének hatalmas ívezetét, és nem az ujjacskákat, madame, nem nyálaznám végig rózsaszínű tenyere kelyheit, nem aljasodnék odáig, hogy hónaljában lefetyeljem az önfeledten hajladozó, apró kis pihék százait, madame, oh, irgalom, és szégyen, gyalázat, madame, a férfinem nevében fogadja el mindannyiunk bocsánatát, hogy a Főnök úr latorkodó módszerekkel próbálta becserkészni kegyed imádnivaló bájait, melyeket az örökkévalóságnak szánt, nem nekünk, flaszkoptató, sehonnai bitangoknak, kódorgó hobóknak, fálukoloncoknak, és miegymás, madame.

– Csengessen! Csengessen hamar!

Nem szólt, suttogva hallottam a szót, fátyolos hang volt, nem egyéb, tulajdonképpen nem is hallatszott, azt hiszem, valami sóhajtás jött onnan az ágy felől, egy apró, jelentéktelen sóhajtás, volt, nem volt, nem is tudom, lehet, csak képzelgés volt, semmi több, nem néztem

oda, más dolgom volt, a rácsok, madame. A rácsok, amelyek a felhőim útjába állottak eddig, eddig, madame, mert mostantól kezdve nincs rács, nincs akadály, a képletet megoldottam, madame. Közel kell hajolni, egészen közel, ez a megoldás. A rács ugyebár dróthuzalokból összeállított szerkezet, amelyben a négyszögletű hézagok teszik a rácsot azzá, ami, öt centi magas, öt centi széles hézagok, ezek egyikére kell rászorítani a szemet, az egyik szemet, és megszűnt a rács, madame, megszűnt létezni nekem, maradtak a felhők, a szabaddon gomolygó, csodálatos fellegek, madame.

Csendben telt el a délután, örömteli csend, ketten voltunk, a felhőim és jómagam. Szabad voltam, madame.

– Nem akarja megmutatni neki a felhőket? – kérdezte az ágyat görgető emberek egyike, ennek ez lehet a dolga, a múltkor is ő vitte el a nyitottszeműt.

– Nem – mondtam. – Nem akarom. Ezek az én felhőim, tudja? Az enyéim.

– Jól van – mondta, és elgörgették azt az embert, aki nemrég még Főnök úrnak szólítottatta magát.

Egyedül maradtunk, madame. Szerelmem. Te, látomásnak is elegáns, habselyem tapintású tested bársonyán cite-rázna a mohó gondolat, de a kapu zárva van, mindörökre zárva van, az örökkévalóság kegyeltje vagy, szívem, kit nem érhet káromlás többé soha, légius lényedben apácahit honol, nincs többé levél, mely lelkedbe öntené a gatz, csókra nyújtott kezdről felszáradt a nyál, de tenyered kelyhében ott maradt a nyelvhegy nyoma, s hónaljadban a pihék lucsokba ragadtak, s nyeltd a nyelvét a ganének, édesanyám, mi lesz velem, édesanyám, oh, én hiszékeny, oh, én barom, te, kancsa, te, ki bizonyára csapszékek ajtajában lődörögsz a bármire használható kanok után, mi lesz velem? Mi lesz velem, ha engem is megfertőzött a szerelem, ha én is görbén fekszem majd az ágyak egyikén, s jön majd a görgetős ember, hogy nézzem meg még egyszer, utoljára a felhőimet. Te, fekália, kokott és rima, fürdős és dajna, cula, szotyka és lepedőakrobata, dögölj meg, szerelmem! Dögölj meg!

MAGYAR NAPLÓ EST

Németh László világirodalmi tanulmányai II. kötetének és a Magyar Napló márciusi számának bemutatója

**2007. március 14-én, szerdán 18 órakor
a budapesti Téma Kávézóban**

(Budapest XII., Márvány utca 48.)

Ekler Andreával, a tanulmánykötet szerkesztőjével
Csikváry Gábor irodalomtörténész beszélget
Házigazda: Oláh János főszerkesztő, kiadóigazgató